

חמרון חבית 'יסודות'

על בדידותו של איש האמונה ושל איש ההדר ועל המפגש האנושי עם הנצח- מחשבות בימי קורונה:

בימים טרופים אלה במדינת ישראל ובעולם כולו, עובדת היות כל בני האדם ללא הבדלי דת, גזע, מוצא ומגדר "רקמה אנושית אחת חיה", מיתרגמת למציאות ביולוגית מצמררת המקשה על כולנו להמשיך בשיגרת החיים. רבים נאלצים לשהות בבידוד, מנותקים מבני משפחתם ומבני הקהילה שלהם גם בהקשרים אישיים וגם בהקשרים דתיים.

עיון מחודש במאמרו המפורסם של הרב סולוביצ'יק "איש האמונה הבודד", אודות שתי המהויות האנושיות העולות מן ההשוואה בין סיפור בריאת האדם בפרק א של ספר בראשית לסיפור הבריאה בפרק ב', בהקשר אקטואלי זה מעירה כמה נקודות למחשבה.

במבט מעמיק אולי אף נזהה במאמר יתרונות שאפשר למצוא בבדידות גשמית ורוחנית ובמפגש של האנושות המודרנית עם כוחות חזקים ממנה:

"אדם הראשון יש לו קיום בתוך ציבור, ביחד עם אחרים. הוא נברא בחברה בכדי להתחבר ולהתקשר עם אחרים; יש לו כשרון הדיבור והתקשורת והוא לעולם אינו בודד; כי האדם בבדידותו אין לו אפשרות לגלות ולהציג את כבודו והדרו..."

נראה שזה רצון הא-להים, שהאדם יסתובב בין קהילת האמונה לקהילת ההדר, בין עמידה מול הא-להים על ידי קיום העולם ובין הכרה אינטימית של א-להים באמצעות הברית. ועל כן גם רצון הא-להים הוא שגאולה שלמה של האדם עוד אינה ניתנת להשיג. אם היה הא-להים שם את האדם רק בקהילת ההדר, לא היה האדם מכיר לעולם את בדידותו. וכן מצד שני, אילו היה מכניס הא-להים את האדם רק בתוך קהילת הברית, היה האדם החש בבדידות הקיום שלו, יכול על ידי זיקת הברית עם א-להים ואדם, לזכות כדי גאולתו. ...

בדידותו של האיש המאמין בימינו היא מסוג מיוחד, לא רק בדידות מהותית, פנימית, אלא גם בדידות חברתית, בכל עת שהוא בא לבשר את הבשורה האמיתית של האמונה. זהו מצבו וגם ייעודו האנושי של האדם הנפגש עם הנצח. "

(מתוך "איש האמונה הבודד" מאת הרב סולוביצ'יק)